

Fredericia og i Strib. Vi har i den korte Tid, der har været levnet Udvalget til Behandling af denne Sag, selvfølgelig ikke kunnet faa Oplysning om alt muligt, og jeg har heller ikke forlangt alle de Oplysninger, jeg egentlig kunde ønske, fordi jeg var klar over, at Flertallet ønskede Sagen gennemført, hvad jeg ikke vilde modsætte mig. Der har derfor heller ikke ved denne Sags Behandling foreligget nogen som helst Oplysning fra Statsbanernes Søfartsafdeling om Færgernes Ydeevne. Jeg tror ikke, at den Paastand, at vi skulde have nye Færger, eller at vi skulde have store Færgeudvidelser, hvis vi ikke fik Broen, holder Stik, jeg tror ikke paa Paastanden om store Vognophobninger derovre i normale Tider, jeg mener tværtimod, at hvad vi kan overføre over Store Bælt, kan vi ogsaa med stor Lethed overføre over Lille Bælt. Jeg tror i det hele taget ikke paa adskilligt af det, der er anført som Argumenter, og navnlig tror jeg — og jeg haaber, at det vil glæde den højtærede Trafikminister og Statsbanernes Ledelse, at jeg siger det —, navnlig tror jeg ikke paa, at man med Hensyn til Lille Bælts Overfarten er naaet til Maksimum af Ydeevne. For det første er det et Bevis derfor, at man i sin Tid, i alt Fald et Par af Krigsaarene, var oppe paa en betydelig større Trafik, end vi nu har, og dog kunde bestride den. Men jeg tror det heller ikke, fordi det vilde være meget uheldigt, hvis Forholdene laa saaledes, at man var oppe paa Maksimum af, hvad der kan præsteres derovre, thi hvordan skulde det saa gaa i de 8—10 Aar, hvori Arbejdet skal staa paa? Saa vilde det være nødvendigt at foretage store og kostbare Udvidelser, og det er jo ikke Meningen. Derfor tror jeg, at de Argumenter, man maaske lidt overdrevent har ført frem i Sagens Interesse, ikke holder Stik, men jeg tilføjer, at jeg tillægger ikke dette afgørende Betydning. Det afgørende for mig er, at overfor den passive, ja, jeg kan næsten sige aktive Modstand, som Statsbanernes Ledelse gennem mere end 25 Aar har øvet overfor den naturlige Udvikling af Forholdene derovre, staar Rigsdagen svagt. Naar jeg siger næsten aktive Modstand, sigter jeg til, at man jo har haft Lovbevillinger til Forbedring af Forholdene derovre og har paabegyndt Arbejdet derpaa, men har standset det og undladt at bruge Bevillingerne. Jeg erindrer om det Afsnit af vor politiske Historie, hvor Spørgsmaalet om, hvorvidt Bevillinger, der var givet paa Finansloven, skulde bruges eller ikke, har været et storpolitisk Spørgsmaal. Nu har

dette Spørgsmaal maaske ikke samme storpolitiske Betydning. Men dette, at Embedsmænd, der indtager ledende Stillinger paa et eller andet Omraade, kan bestemme, at Bevillinger, som er givet til et bestemt Formaal, ikke skal anvendes, idet man tager Sigte paa en anden Løsning af Spørgsmaalet, giver mig et Fingerpeg om, at vi her i Rigsdagen staar svagt overfor den stærke Ledelse, der findes indenfor Statsbanerne. Vi staar svagt overfor dette, at der ikke er blevet foretaget nogen Forbedring af Forholdene derovre, fordi de Kræfter, som har et andet Syn paa Sagen end mange af os, vilde det saaledes.

Jeg erkender, at de trafikale Forhold gør det nødvendigt en Gang med Tiden at faa en fast Bro over Lille Bælt, og dette er afgørende for min Stemmeafgivning ved denne Lejlighed. Jeg hører ikke til dem, som har nogen Forventning om eller nærer en naiv Tro paa, at Broanlægget skulde forrente sig. Det tror jeg slet ikke. Jeg tror, alle Forhold nærmest taler for, at Foretagendet ikke vil kunne forrente sig. Men paa den anden Side: vi har jo ikke altid Lov til ved Bedømmelsen af vore Trafikforhold at lægge det forretningsmæssige Syn til Grund. Vi maa sige: her staar vi overfor Spørgsmaalet om Ordningen af Forholdene ved et vigtigt Jernbaneknudepunkt, og her maa det afgørende være: vil dette Spørgsmaal en Gang trænge sig saa stærkt paa, at vi ikke kan modsætte os dets Løsning? Det tror jeg, det vil. Jeg beklager, at Spørgsmaalet skal afgøres paa et Tidspunkt, da vore finansielle Forhold ikke er saa gunstige, som vi kunde ønske. Jeg beklager, at den Tid, der er levnet Landstinget til at overveje Sagen, er saa kort.

Jeg har her søgt at give de Grunde, der gør, at jeg trods alt vil stemme for Lovforslaget.

Veistrup: Jeg vil tro, at den højtærede Trafikminister paa sin Plads sidder og glæder sig over den Loyalitet og Velvillie, som Oppositionen udviser i dette Forhold — hvad den jo selvfølgelig gør i alle Forhold; thi havde den ikke gjort det, vilde det ikke have set saa godt ud for det Lovforslag, vi her har til Behandling. Paa den anden Side forstaar jeg godt den Ængstelse, som næres fra forskellig Side, og som har fundet Udtryk i de fremkomne Udtalelser, ganske specielt fra Medlemmer af Ministerens eget Parti. Den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejising) sagde jo ganske vist,